

post scriptum

COLUMN PIET POST

Simpel

‘Ingewikkeld hè’, zegt de vrouw naast mij met een diepe zucht. We staan samen voor de wijnvoorraad van de supermarkt. Zoveel verschillende flessen vind ik een hele puzzel, maar het is troostend om te merken dat ik niet de enige ben. De sprekerster is een jaar of veertig, tamelijk tenger en niet onknap. Er ontspint zich tussen ons een gesprekje over de wijzigingen die het winkelpersoneel onlangs heeft doorgevoerd in de opstelling van het assortiment. Dat wist ik niet, ik woon hier nog maar pas en heb geen verleden met deze winkel. Voor mij is elk wijnnassortiment ingewikkeld. Zo blijkt dus dat ik haar eigenlijk verkeerd begrepen heb. We vinden het allebei ingewikkeld maar om heel verschillende redenen. Communicatie is gewoon hartstikke moeilijk. Ik kom van Mars en andere mensen komen ook allemaal van een eigen sterretje of planeetje. Maar we doen ons best en soms is er merkbaar contact. Volgens mij dan.

‘Ik neem toch de Mont Pascal,’ zegt de vrouw en ze legt twee flessen in haar karretje. ‘Die vindt Jan ook altijd lekker. Een simpel wijntje. Fijn weekend, meneer.’

Ik moet denken aan een lesobservatie die ik deze week las. De observator, een zeer er-

varen schoolleider, beschrijft daarin minutieus het gedrag van een leerling. Van stap tot stap kun je volgen hoe het mis gaat. Want dat gaat het, de les ontspoot, ondanks alle goede bedoelingen.

Aisja speelt met een kam. Ze draait hem om en om in haar hand en trekt af en toe een nagel over de tanden. Dat geeft een plastic geluidje. Ondertussen kijkt ze naar het bord waarop de docent een paar driehoeken aan het tekenen is. Als het geluidje voor de vierde keer klinkt, kijkt zij verstoord op en richt zich tot Aisja. ‘Wil je die kam wegdoen Aisja?’ ‘Liever niet, juf’, zegt Aisja. ‘Die kam helpt mij.’ De lerares kijkt nog bozer. Ze denkt dat ze gedist wordt. ‘Ik wil dat je dat ding weg doet’, zegt ze. ‘En nu meteen!’ Haar stem en ademhaling schieten omhoog, de ogen van Aisja worden nog donkerder dan ze van nature zijn. ‘De kam geeft mij rust juf’, zegt ze, ‘hij helpt mij om me te concentreren.’ De juf staat op een pedagogisch kruispunt. Ze kan verschillende kanten op, ze kiest voor recht door het midden. ‘Geef hier die kam’, gilt ze en ze grijpt er naar. Aisja trekt snel haar hand terug. De klas joelt. Bij de docent vormen zich rode vlekken waar even tevoren de huid nog roomblanck was.

Na de les heeft zij nog even gesproken met

Aisja. Die vertelde dat ze wiskunde heel ingewikkeld vindt en dat zo’n ding in haar hand haar gewoon helpt om beter op te letten. Nee, ze had zich niet gerealiseerd dat de kam ook geluid gaf anders had ze dat gerust achterwege willen laten. En ja, ze begreep dat het ook voor zo’n nieuwe juf best lastig is, zo’n klas met dertig pubers. Vet ingewikkeld.

Alles is ingewikkeld. Alleen de wereld van de politiek is simpel. Alle nuances en schakeringen worden door politici weggelaten, de werkelijkheid wordt teruggebracht tot zwart-witte stellingen waarin voor bijvoeglijke naamwoorden geen plaats meer is. ‘Meer of minder Marokkanen?’ ‘Minder!’ scandeert de kroeg. ‘Gaan we dat even regelen!’, zegt de volksmänner die niet met andere volksmänner vergeleken mag worden. Zulke teksten, daar heeft een mens wat aan. De wereld is zo eenvoudig. Als je goed kijkt tenminste.

Ik loop de winkel uit. Het regent een beetje. Ik kijk of ik de blonde vrouw nog zie maar ze is verdwenen, naar Jan natuurlijk. Ik leg de tas op de achterbank. Ik heb ook maar Mont Pascal genomen. Om het simpel te houden.

Piet Post